

Miks surmas Bobabu Mu-ta Bill!

FRANK GALLOWAY jutustus.

Wotta Buhabu tupp. Tema õmber on siis ainult walged mehed, ainult walged mehed ihaldawad teda... Ei, ja tühjat lord ei!

Bill jääb kindlaks. Ta ei lase end meelitada. Peab täitma oma kohust...

Buhabu haarab tema läe, lõimab, ahwardab, palub, nutab isegi...

Weri walgub Billile pähe. Ei, Buhabu ei pea jõudma oma eesmärgile tema teo läbi... Ja ta tõulab tüdrukute toorelt kõrwale.

Seal mõtab Buhabu rewolwori, mille Bill talle ise kinnitud, ning laskeb.

Bernon Canhart on lõpetanud oma lõne ja pühib osjalt higi.

Kuna wannutatud mehed ifestestis nõu peawad, waltijeb jügar wailus. Kui siis järoneb waba's kuulutamine, puhkeb lõik lahti. Jnunesed wi-butawad ninarätte, tarjuwad hurral See on wast tüdruk! Sel on filmwerd! Mis sellest, kui üks kollane oma ifamaale tagasi purjetab ja muist Bill raskesti haawatuna haigemas lehab?

Suures waimustushoos lantasse Buhabu õlgadel wälja, kus David Nathanson ootab suure autoga.

"Gallo, baby," ütleb ta. "Olete Minu naha-Concernis wastu mõetud. Oleme praegu ilmutanud Lufrezia — Borgia — filmi esimesed ülesmõtted ja orjusele jõudnud, — mõtelge ometi milline illatus! — et teil on annet!"

L 5 p p.

Aiamaiake.

Geinz Stragi jutustus.

Arne van Dixt seisib püsis laela all kõõlilese järwe kaldal. Suurena ning tugewana paistis tema fogu pööstaste wahel ja psegeldus segajest wirwendawas wees.

Selja taga fofistat jahimees Borro: "See prantslane wihtab otse jahiti... Ta lardab teid..."

Billamisi pööras van Dixt oma nurgelisi pead. Kerge wari lastus ta näole.

"Nas tõdest?" Reis näiliselt rahulistes sõnades peitus salajane ahwardus.

"Miks peaks ta mind taruna?"

"Mõni kuul mõiks ju wähest effida... Sunenus jahil — see poleks esimest lorda..."

Van Dixt pani raskesti läe tema õlale. Palgedesse tõusis tume puna.

"Mida tahad ja sellega ütelda, wanamees?"

Borro pilgutas paljuütlewalt filari. Naeris talle häbenatult näkku:

"Teie teate seda ise, härra Arne. Kui ma teile e'le hommi'ul wara hobused tõin, piilus kellegi nägu atna ees-

riiete wahelt. Legin, kui ei näels ma midagi, panin aga lõik hoolega tähele. Mitte te'le ei pöördunud see pill — seisite kõrwal — waid prantslasele, kes waatas lädes atna poole. Ja leda ma nägin lardinate wahelt oli teie abilaas..."

"Mõi üks tüdrukuisi, kes on armunud prantslase... Kuidagi wiisi peab see laisklew na'stehull ometi weetna omu aega."

Borro wangutas pead.

"Minu filmad on küll wanad, härra, kuid terawad küll, et walwata maja au."

Baruni tihedad kulmud tõmbusid lõtku.

"Tema pole meel maitsnud fire joo-wastuisi, mis häwitab lõik tõkled... Ja iga näine elab waid unistusele suurest armastusest."

"Kellele ütled sa jeda? Lunnan na'si paremini kui sina. Gloria on teist-fugune. Ta ei olnud ju sunnitud minule tulema, mõis walida wabalt... Mina polnud enam noor ega mõni poisijõmpf-las, kes teeb ilujaid sõnu."

— aga lõige rikkam mõisnik ümbruses.”

„Baikil! Kas pole ma sulle küllalt ütelnud, et mind rahule jäätaks jamaise kõnega. Tean, et sa eimesest päevast peale, kus tema minu majja tuli, ainult tema langemist ihaldad... On see tänu minu usaldusele?”

„Van Dirl pööras pahasena ümber ja tahtlastas loera.”

„Vähme tagasi,” pomises ta. „Niklusid mul terve jahituju.”

„Nad saabusid varsti parki, milles afus mõisamaja. Van Dirl tergitas teretades kübarat. Wärawal seisis taks loogu, üks hele, teine tume. Ta oli neid näinud juba eemalt...”

„Gloria van Dirl tuli oma abikaasale wastu. Hoolimata oma kolmekümneast aastast, jarnanes ta kahelkümneaastasele tütarlapsle. Päästapaiste warjas tema kiikast ilusat nägu, milles waatajaid helesuuisel silmad tergete tumedate kulmude alt unistawalt taugusse. Tumedaina paistsid tema põlenud käsivarred ning sõad läbi õhuteise suwiride. Siledats joetud tume juuks oli tulkas sõlme seotud. See lõhne soeng tõi klassilised näojooned weel enam nähtawale. Tema kõrwal seisis Raoul Thibaut, kelle laitmatult istuw ülikond ei sobinud maaiumbruses.”

„Juba pool tundi ootame sind siin,” ütles Gloria ja pani oma käe mehe käsivarrele. „Sa paned aga meie kannatuse proowile.”

„Gloria sammus van Dirl ja Thibaut wahel mõisamaja poole, mis seisis pifa niinepuiestiku lõpul.

„Olete oma külastamisega walinud halwa aja, härra Thibaut. Niiud sügisel on jaht teise järel... See on mu mehe juurim kirj, mille wastu ma parata ei saa.”

„Parun noogutas pead.

„Niiud pean teid isegi mõneks päeks kraas üffinda jätma. Üks meie naabritest korraldab klaperjahi. Seal ei tohi ma midugi puududa...”

„Gloria heitis ruttu prantslasele pilgu. „Kas ma ei ütelnud? Meie küllaline peab ifta jälle leppima minu feltfiga... Wõi tahate wahest ka jarnast lõbust oja wõtta, härra Thibaut?”

„Kui ma mõisfin maha jääda, teeksin jeda meeleldi... Deian jarnast loomade tagaajamist lihtalt meifikuks.”

„Ma teadfin lohe,” naeratas van

Dirl, „ja palusin juba seepärast tere ajemel wabandust. Endasiki mõsta wõite need mõned päewad rahulikult siin olla... Kuid mul oleks armas, kui afutsite selles ajaks aiamajatesse. Mõistate mind — inimeste tihjad jutud.”

Prantslane langetas wiisakalt laulu foetud pead.

„Aga muidugi, härra parun... Kui leiate selle hädatarwikulu...”

„Saate wiist aru, mis jeda palun. Meil ollasse Pariisi wastu weidi umbusklik. Noor proua oma mehe äraolekul poissmehega ühe latuse all — —”

„Wahpeal jõuti majja. Tubadesse astudes muudeti kõnainet.”

„Juba samal õhtul afus Raoul Thibaut aiamajatesse. Worro saatel läks parun lohe peale õhtujuõdi wälja, seft klaperjahi pidi algama wara hommikul. Gloria istus weel pisut aega Thibautiga iverandal ja awaldas watem kui harilikult soowi minna oma tubadesse.

„Aiamajate afus müüri ääres, mis lahutas parki naabri metsast. See sifaldas ainult ühe hästi sifesejatud toa, millele liitus wäitene jupeeruim. Pehme mööbel, raamatulapp ja diivan näitajid majahärra soowi, et küllalifel siin ka wihmapäewadel igaw poleks. Woodi seisis eesriiete taga sügawas, kõrges niifhes. Raetud teelaub, mis nurgast sõhwa ette tõsetud, andis toale mugawa wäimufe. Küünlate maha hell peegeldus portselanis ning kristallwaasides, mis olid tädetud maitsewate süpistega...”

„Raoul wõttis lohwrift parajasti teise kuu, kui safin ufse taga sundis teritama kuulmist. Üllatades pöördus ta ümber. Lämef seisis Gloria ja naeratas talle pisut kohmetuna wastu.

„Sina?” hüüdis Raoul ega suutnud uskuda oma filmi.

„On sul midagi selle wastu?” sofistatas Gloria. „Siin segatafse meid wähem, kui ülal majas... Raetud laud pidi sulle ju ometi näidanud olema minu plaane. Wõi ei pannud sa tähele, et seaf seifab taks taksif? Seda paremini õnnestus üllatus!”

„Palju tänu, Gloria. Olen nii rõõmus, et tulid!” Teda waldas äkiline õrnushoog. Ta las’us maha, haaras tormiifelt Gloria põlwele ümberf tinni ning weitis oma näo tema julle.

„Olen nii õnnelik... nii õnnelik!”

Aiamajake.

Heinz Stratz jutustus

Teehann märises Gloria käes. Arg-
fikuli pani ta selle lauale tagasi.

"Ole! sin sind peaaegu põletanud, mu
kallin... Douje ometi üles ja võta tool...
Kui nii meeleu oled, tardan sind..."

Ta täitis tasjad ja tõubas juhtru-
toosi lähemale.

"Kui julge sa oled," imestas Raoul.
"Pole's seda tõesti sinust oodanud. Kas
ei wõi sinu äraolel kellegile silma tor-
gata?"

"Ei, ära muretse. Minu tüdruk ei
anna mind ära. Vale selle lähed minu
magamistoas üls werandale, nõnda ei ma
seali alati tähelepanemata lahtuda wõin..."

"Ei's oleks meil ainult ühie tarta —
finu abitaaja ootamata lojuruletut."

"Seda tardan mina lõige wähen.
Kui juba jahiga tegem st, unustab ta kõik
muu ilmas — seda tead sa jubal"

"Aga kas ei paisunud sulle täna, et
ta nii imelik oli? Tema nõudmine, et
mina ajaksin aiamajakesse — kas ei
wäita see umbusaldus?"

Gloria pani oma läe tema suule.

"Ole nüüd wait! Tulin ma selleks
fiia, et koos tarta? Eina lubasid Arnele
anda aiamajakesse, teiste sõnadega, ma-
jast eemalduda... Mina aga ei lubanud
temale midagi!"

"Ei's ei tee meie ju mingit üleko-
hut!" naeris Thibaut.

Gloria wajas mõtetesse.

"Aga fiisti ei talita mina aulist...
Tema oli minule alati nii hea..."

Raoul tahtis teda jälle tõnumata oma
kaentasse. Kuid äkki tõukas Gloria ta
tagasi ning langes sohwal.

"Kas sina — ei kuulnud?" fofistatas
ta lähieides.

"Mida fiis, armsam?"

"Samme... a'na all... Keegi h'ilib
aiamajakese ümber..."

"Sa näed und! Ole! sin pidanud ta
kuulma."

"Sa ei pannud tähele... Olen üsna
h'ndel... Seal — nüüd jälle!"

"Ma ei suule midagi."

Tafane nagin pani wõpatama mõles-
maid. Gloria hoidis end lauaäärest f'na-
mi. Ta oli furnu'ahwatu ning märises.

"Wäti... on wäljaspool... meid pandi
lufu tahal"

"Maatan lohe järele," ütles Raoul
madalal häälel. "See on kindlasti efsi-
tus... Ei ainult lõpuliit! wenduda —"

"Doal! Jumala pärafi!" Gloria
haatas tema käe. "Ta seijab ehk wäl-
jas..."

"Kes fiis? Stujutab omale ei tea
mida ettel!"

"Aga kui seal — minu mees on?"

"Nüüd h'lland ja ije peale. Ennefi
naerjib müud. Peame ometi jõudma sel-
gusele."

Kad kuulatasid mõlemad hinge finni
pidades. Aga kui kõik waikeks jäi, lük-
kas Raoul Gloria kõrwale.

"Kas ma maatan järgi," ütles ta
kähieides. "Ei's teame ometi. Wõid end
seni's peita minu wõdi."

Gloria raputas tunnana pead. Glu-
tuft alla ripnewate kätega seijis ta tef-
tuba ja waatas tardunult Raoulile jär-
gi. See läts usse juurde, najatas lin-
gile, tahtis awada — kuid pöördus koh-
kununa ümber.

Wiimane kui wõrepiift oli kadunud
tema näoft. "Üts on wäljastpoolt lufu
teeratud."

Gloria surus läed rinnale. Ta näis
ehmaruuest halwatuna

"Kas jul pole teist wõiti?" küsis Raoul

Gloria raputas turmana pead

"Aga peab ju ometi weel üks otema!"

"Ma ei tea... Minul ei ole..." koge-
les Gloria.

Raoul pingutas mõtteld.

"Ei's lähen ma a'nast."

"Seda ja ei saa, Raoul..."

"Mits?"

"Kaudsed a'nalungid on lufus. Reid ei
saa leff awada."

Raoul suus läed rufitasse. Kaalus
jälle.

"Wannitoas on weel üks aten."

"Sealt ei mahu ja läbi... On liig
litfas"

"Araneetud! See näib ju olewat päris
hiirelõks!"

Gloria läts kol'wa juurde. Linarõksed
olid tal jalad. J'esus siwistunud nufuna
lusunud pill tühjusse pöördus

Raoul waatles wahpeal mõlemaid toa
atnaid. Käs ta wannitoas Waem oli as-
jata. Kaudluute ei saanud awada seef-
poolt.

Pahafena tuli Thibaut tagasi ja jäi Glu-
ria ette seisma.

"Ei's tule ometi mõistusele!" ütles ta
järsku. "Kall'ab päris hirm. kind waada-
tes. Peame parem nõu, mis teha."

Mõisteks täis ja taas edastagasi, nõnda et küünlatusi wärises

„Kes mõis meid lufku panna? Ega's ometi sinu abikaas?“

„Wist pargimahi... Mõib olla unustati talle ütelda, et juwemajas elanik“

„Kui see wahi oli, tuleb ta homme hommikul ja awab ukse. Siis mõistime üsna rahul olla.“

„Aga kui ta — fiske tuleb?“

„Olen riwi ette lüftanud.“

Ta istus sohvale ja pani käe Gloria õlale. „Nüüd oleme laistatud igasuguse notamata üllatuse eest, kallim. Miks peat-
sime asjata murestsema? Homme saame ilka luidagi wiisi wälja. Täna aga naudime rahulikult tunde ja oleme õnnelikud. Tule... Tee on kindlasti juba jahunud!“

„Mul on kole hirm...“
„Arx laota mõistust! Sa ei mõtle nud ohude peale, kui tulid minu juurde — miks murrad ja siis nüüd pead. Sarnane mõimalus, kui täna, ei awane meile nii pea.“

Raoul tahtis Gloria tõmmata oma laen-
laske. Kuid see pöördus kõrwale, lütkas mehe järjult eemale ning põgenes lest tuba.
„Arx puudu mind“, hoigas ta.

„Gloria...“

Raoul lähenes pikkamisi. Nüüd kus nad wälisküla eest laistud, tahtis ta teda omada, maksta, mis maksab. Meeletu kirg oli temas häwitanud igasuguse autunde. Ta ei mõinud waewaltki warjata oma la-
watust.

Gloria pea hakkas ringi läima, ja ta oleks peaaegu lütkunud, kui Raoul teda mitte poleks toetanud. Pisarad laineastasid meest. Ta wiis naise ettewaatilikult woodi.

„Rafu magada, mu armsam... Olen jälle õnnelik, kui rahuned... Undesta...“

„Sina pead eemale minema — ja — sohvale heitma. — Mit kaua kui sina minu läheduses oled, ei tea ma rahu.“

„Kas ei tohi ma sinu juurde jääda?“ Ter-
jas Raoul. „Tahan hoida sinu täht ja oodata, kuni oled suitunud... Luban sulle...“

„Ei... Mine... Ja tõmba eestile ette... Palun sind... Kui ja mind veel pisut armastad, siis mine.“

Nüüd kuulis Raoul sõna, kustutas küün-
lad ning heitis diiwonile. Kuid end ei tul-
nud. Rahutuna wõhkes ta ühest küljest teisele, kuni lõpuks wajus põgusasse pool-
unne.

Argates näis, kui oleks juba wäga hilja, ehk küll lüetud atendist et tunginud turpa ainustki walgustliiki. Aga kui ta awas ukse

supelruumi, hoowas talle wastu hele pä-
tesepaiste. Nella waadates leidis ta suureks imestuseks, et see pool üksteist oli. Siis oli ta ometi maganud mitu tundi süg-walt.

Jahedast wannist wärskendatuna waat-
tas ta weel lord löik atnad läbi. Wõimata oli pääheda sel wiisil wabadusse. Jät ainult üks mõimalus — uks.

Ehk laheb lull end luidagi awada wõ-
wälja mõita...

Seda plaani kuuldes, ravutas Gloria meelheitest pead. Ta oli praegu arganud ning seisis külma-
st lõdisehes woodi eestide kõrwal.

Tarwilikkude tööriistadeta ei tee sa
pasiu, armas ta. „Arne lasi alles hiljut-
uendaba ukse ning atnad, et laistata aia-
majatest fiske tungijate eest.“

Peaaegu terve tund murdis Raoul luku
kallal. Siis wistas ta kirudes tahtunoa
kõrwale. Mõlemad terad olid murdunud.

„Ukse laudu ei saa meie wäljo... Ja
pargimahil ei näi mõttesegi tulemat meid
wabastada... Mida arwad ja sellest loost?“

„Peame ootama.“

„Hea wäljawaade. Ja nälg aitab lü-
hendada aega.“

„Seal on weel weidi küpsiseid ja külma
teeb...“

„Täna... Minu armates oleks mõist-
likum, kui arataksime klawdimise ning hüü-
missega wäljaolijate tähelpanu.“

„Jumala pärast!“

„Mida siis? Mõib end seniks ära
peita.“

„Dorro waatas mulle wiimastel päewa-
del alati nii imelikult otsa, kui oleks ta ai-
manud... Mõib olla keeras tema ukse
lultu.“

„Ta raskutas ju sinu abikaasaga loos
jahile.“

„Meie teada lull, luid...“

Raoul tundis terget ebamugawust. See
jahimees oli talle algusest peale wastil
olinud.

Päew meeres õhusse, luid aiamajakse
ümber ei liikunud midagi. Iga tunniga
närwilisemaks sõnakehwemaks ning
närwilisemaks Piinawale teadmausele
selists pikkamisi ta nälg. Nagu loom puu-
ris, rändas Raoul rahutune edasi-tagasi.
Gloria oli mõinud raamatu ja laius lu-
geda. Pani selle aga lohe jälle kõrwale, sest
ta ei mõistnud ainustki sõna, mida oli lu-
genud... Nüüd lebas ta tundide wiisi soh-
wal ja waatas tarbunud pilgul lakke.
Küünla märkew tuli wistas ta näole tont-
like kujukse.

Aiamajake.

Heinz Stratz jutustus

Selle ajemel, ei wangistatud ähites hädaoigus ülestisele oiais lähenenud, ättuüid nad järjesti lastawo libedusega. Waewalt lõneksid nad meel omawahel, ja kui nad seda tegid, kuuldufid amuli inelud ning häbitawad sõnad. Ammu olid nad unustanud, miks nad endid siin ruumis lohianud. Nüüd tundsid nad maid wastasiitku põigust. Gloria wastas iga Raouli mõilemata sõnale piaratega ja neelas need ehmunult alla, kui see talle nätsu larjus. Sel õöl ei tulgenud lumbki filmad.

Kui hommikul wauuitoast walmis paksis, jõudis Raoul lõpuoisusele. Ta wõitis pingi, jooksis uffe juurde ja tahiis wirutada. Wiimisel hetkel tundis ta end tagastisuna.

"Oled sa hulluse läinud?" larjus Gloria seagelena. "Mida tahad sa teha?"

"Wälja tahaan ma siit neetud lõhust ja muud midagi."

"Seda ei tohi sa teha! Eits kuulab terwe teenijastond! Mina ei luba seda... Pead arwestama minuga!"

Raoul mõitis teda põlgliku pilguga.

"Wõi nii! Selle peale oleksid pidanud warem mõlema, kui sira tuuld. Rääb on hilja. Mina ei taha siin lonuotada. Kurran endale wäljapääsu, malsku mis malskab!"

"Mine uffejuurest ära!" hoigas Gloria.

"Kas ja laste mu lastiwarte lahti? Wõitfin end muudu unustada! Kas ja ei kuulnud?" Mine tagasi, ütlen sulle!"

Raoul tahiis idugata Gloria ermale ning isois pingt. Kuid natne ei litgah-tunud.

"Tule ometi mõisiussele — mõtle, mida sa teed!"

"Olen selle üle juba ommu järrel mõtel-mud. Pean ma siis nii lauo ootama, kuni meid armulihelt wälja lastakse? Oleme juba wist päewo siin. Sellest on küllalt. Kui sinu mees mind sarnales seifutortas leiab, wõib ta rahulikult mulle kuult pähe lasta ja äksit lori ei haugata. Seda pole aga asi wäärt. Tahaan wälja."

"Eits mõle ometi... Kui Borra meid kulu taha panu, ootab ta maid seda filmas-piltu... Rootsed talle oite läie wahela."

"Mis jääb mulle siis muud üle?"

"Küllap mu tüdruk leiab uuba wõimaluse meid päästa... Ta olets juba ammu tulnud. Midagi on wist juhunud."

"Eits ei oita ootamine. Peame ennem wälja saama, kui lurreme nägä"

Ta isois jälle pingi ning lähenes uffele. Gloria wistlus wahela. Paar sekundi le-stis meeleu heitlus... Eits sai mees wõita muse, lükas Gloria teile ruypa, nõnda et see lastajades maha langas.

"Pea, Raoul... Jumala nimel... Pea..."

Kuid Thibaut ei hoolinud Gloria sõnas dest. Meeleuuis koputas ta uffe taga. Wõ-puks andis see järle ning awones. Edas-teud ruskatega langestas Raoul Tema ees kists van Dirl.

"Minu aimdus ei peetud mind," ütles mõisnil rahulikuna. Pooisn meenduda sinu iruuduses, luid widin nägema, ei ta polnud küllalt tugew wastupanuks kiustorus-tele. Minu esimise äraoleku õd talutasid sa selleks, et purustada minu usaldust.

Ta äigas larga üle otseksise ja jätas muudetud toonil:

"Wõib olla, on siin ka minu süü suurem. Mul polnud õigust lõtta siud enda külge... Tahan seda nüüd jälle heaks teha, Gloria. Annan sulle mabaduse. Järgne mehele, keda sa armastad, ja ole õnnelik. Mina ei talista siud."

Gloria ajas end wanhudes jalule. Eits mad ääuisid piaratega.

"Arne, ma wannah sulle... Tema peak idendama... Ta pole mind puutunud... Uff, Arne..."

"Mistõik... Teie armastate äksitist. Jha ajas teid lõtku. Wino olin teel ees... Nüüd asiuu ma tagasi. Ku ja duncelikult soad, olgu loobumine mulle kerge... Wõite, Thibaut, mis teile juba nii tui nii kuulub..."

Raoul astus idheledes ette. "Olen nõus tajuuwa haawamise erst, härra parun — nagu see sarnajell juhiumisil meesie seas wite-rits..."

"Sellest mina ei hooli... Gloria peab kuuluma teile, nagu ta seda loowis..."

Raoul heitis maibale lofuarisemud naislele põlgistu pilgu

"Ma ei taha teda!" ütles ta lähisedes.

"Armasafin teda idest südamest — luid teniale oit see amuli hädaohitil ning ärrita-taw waheldus tumedas igapäwahuses... Armulihel proual oit ju igaw... Kuid hirm karistuse est oli tugewam, kui armastus..."

Gloria largas püsil. Ta hääl wärises ärritusest.

"Ja sira — sira armastafid mind? Hää bemata wakeraja! Jhatdast mind waid ühels, lahels lois... Et ma aga leeldufin andumast, julged sa mind nõnda teotada!"

"Miks jooksid sa siis minu juurde, kui tahaksid minu armastafes? Migu! olid

wahtis wiiskuma mitte kaenta, seal tõukas
sind aga hälli hirm tagasi. Mina peatsin
sind weel armastama, kui sa oma mehese
enam püssikuuligi wäärt pole? Küllap ta
juba teab, miks loobub sinust nii lergesti!

"Sina lujus! Mida lubad sa endale!"

Rahulise läeligitusega lahutas parun
waastajaid.

"See on üleelatud hirm, mis paneb us-
kuma, et wihtlate älskeist... Kuid teie rahu-
mete pea ja tänate mind. Wanter seisab
wäljas," näitas ta ukse poole. "Worro wiib
teid jaama. Et mitte äratada suurt tähele-
panu, wiite tarwitada hommikust littron-
gi..."

Worro astus sisse ja wõttis prantselase
kohwri. Thibaut wiiskas marmeli läsiwarrele
ja pakkis wäiksemaid asju rellutasku. Etis
põõras ta lanna pealt tingi ja läks.

Püüwalt waatas parun Gloriale otse.

"Nah — aga sina?"

Wastuseks kostis ahastaw nuuksumine.

"Andesla, Arne... Aga aja mind ära...
Tean küll... Sa ei wõi mulle andeks anda...
Mõua töit, ainult mitte seda!"

Van Dirl wiipas sahimchesele.

"Wii Thibaut jaama. Sind pole siin
enam tarwis..."

Etis pöördus ta jälle Gloria poole:

"Panin sind tugewale proowile. Wõisin
sealjuures lootada eht mõita kuid ei
leidnud teist abinõu, millega sind hoida en-
dale. Loobumiseks poleks mul seda lõike
waja olnud."

"Arne... Olin ülesõhtune sinu wastu...
Mul on häbi. Ega wäärt sinu juurmeel-
lust."

Pisarad lammatastid sõru. Van Dirl
tõmbas naise õrnalt lähemale.

"Unustame kõik ja ärgem rääkigem sel-
lest enam kunagi... Jaan sulle, mis ma
senini olnud kuid aiamajatele teecame
lultu — alaltseks..."

Lõpp.

Linnulinnu pühapäew.

Gans Reiser.

Ani ja roni tõididid pühapäewal lin-
nulinnu peatänawal. Imelena ilm oli
palju lunde tänawale meelitanud ja ani
ei jõidnud küllalt laita mitmesuguseid
mooide ja tualette. "Jälle see toonekurg!"
kõndas ta, "ei, see on liig! Walge frakk
ja punased sulad! Ja seal fasaan, kui
ülespuhutust ta edasi ratlutab. Ta peab
ennast elegantseks, see talupoja noli. Ja
siin see paadulind? Miga kirew meie
lainskraadi jaoks! Maskeraad!"

Ja lastunit ei wõi ma üldse näha!
Beale selle maksab sarnane lehwikkuub
hirmust raha. Mul pole midagi lussuse
wastu, aga maiktel peab olema. Ja, ja,
raha üksi ei tee midagi. Kas linnud siis
kunagi ei oma stiilitunnet? Rõepoolest,
olen rõõmus, et mind saatsite, härra
Roni.

Olen alati lugupidanud laitmatuteist
kiitetest, selleks peab olema juba sündinud
meel. Selle harimatu teltija seltsionnas
oleks mul äärmiselt ebamugaw.

"Tume frakk on alati üks wiisakas
asi."

"Mul pole lahjuks midagi muud,"
wastas roni.

Ani jatas iga mõddam'neja kritisee-
rimist. Roni waltis piinlikult.

Ta mõtles, et ani ei tanna oma nime

asjata ja tahtis wõimalikult pea lah-
kuda.

Teel tuli neile wastu lotkas. Ani,
kes kunagi polnud lotkast näinud, jäi
seisma ja waatles teda igast küljest.

"See on alles lõngus," sõjistas ta
rongale launis lõwasti. "Julgeb rapases
äripäewa tuwes promenaadile tulla."

Lotkas, kes terwel päewal polnud sõb-
nud, leidis, et ani on õige ilus ja ras-
wane. Rongale näis asi lardetaw. Ta
astus kuulutustahwli juure ja tegi, nagu
loeks teatri programmi ning ladus nurga-
taha.

Waimustaw lewadükkond, armustu-
sem! ütles lotkas. "Seal peats weel
ainult weidi punast olema!"

"Leiate ta?" küsis ani meel'atult.
Rahju, et mul pole midagi punast
läepäraft."

"Midagi pole lergem," ütles lotkas
ja rapsis oma terawa nofaga auku laela
sisse nii et weri paksu joana üles purs-
kas. "Imeilus!" hüüdis ta ja astus
janumu tagasi.

Ka ani tahtis näha, kuidas punane
paskib, aga oli juba minestuses, pööri-
tas silmi ja langes lorku kui jahufott.

"Ennetus, daam on minestuses!"
hüüdis lotkas juuretutijatele, ja lendas
anega minema.